

во къмъ дъното на пещерата.

Но тя се излъга. Шумътъ отъ шуртенето на водата започна да отслабва и по едно време съвсемъ се изгуби. Чудна работа! Нали ужъ вървѣха все направо. Де остана тая вода?

— Сега пъкъ азъ ще те водя, — рече Татунчо и тръгна напредъ. Той веднага се досѣти, че по шуртенето нѣма да намѣрятъ водата, защото ехото въ пещеритѣ винаги мами ухото. Затова тѣ тръгнаха подиръ мокрия пѣсъкъ, който непременно трѣбваше да ги изведе на изворчето. И наистина, не следъ дълго скитане изъ обширната пещера, предъ тѣхъ заблестѣ едно тънко чучурче бистра, студена вода, която извираше направо отъ скалата. Дветѣ деца едновременно се спустнаха къмъ изворчето и за малко щѣха да се сблъскатъ,

кой пръвъ да пие. Но въ тоя мигъ Татунка изведнажъ изпшѣ и пропадна въ нѣкаква тъмна дълбока яма.

Татунчо забрави и водата и жаждата си, и се спустна да помогне на сестра си. Но какъ да ѝ помогне.

— Татунке, сестричке! — викаше той, застаналъ на края на черната яма. Но отъ дъното на ямата не се обаждаше никаква Татунка.

— Татунке, Татунке!

Ямата зѣеше предъ разплаканото момче като гробъ, отдето никой никога не излиза.

Какво стана съ Татунка? И какво има въ дъното на ямата? Колко е дълбока тя и дали Татунка е вече умрѣла или само е зашеметена отъ падането? Така се питаше Татунчо, надвесенъ надъ ямата и бършеше бликналитѣ си сълзи.

Николай Фоль

ТИЧАЙТЕ КРАЧЕТА

Тичайте крачета,
баба се не кара,
мама позволява:
ето ви морава —
тичайте безъ мяра!

Чакайте, крачета,
малко се поспрете
и си починете:
пакъ игра ви чака
съ кучето, съ котака!

В. Ив. Стояновъ

